

Misja Maganzo

Maganzo jest małą wioską położoną w północno-zachodniej Tanzanii (200 km na południe od Jez. Wiktorii). Większość mieszkańców należy do plemienia *Sukuma*, zajmującego się głównie rolnictwem oraz hodowlą bydła. Tereny są mało urodzajne, dlatego do jedynych plonów należy kukurydza, fasola, rzadziej ryż. Głównym posiłkiem jest ugali – gotowana bez soli mąka kukurydziana oraz fasola, suszone, małe rybki *dagaa* lub liście *mchicha*. Powszechny jest niedobór żywności, spowodowany częstą suszą. Większość ludzi spożywa jeden lub dwa posiłki dziennie. Śniadanie stanowi kasza z mąki kukurydzianej, słodkie ziemniaki lub korzenie kasawy. Wiele rodzin boryka się z problemem głodu lub niedożywienia. Oczywiście najbardziej cierpią dzieci, które nierzadko kładą się spać bez żadnego posiłku. Dodatkowym problemem jest rozpad małżeństw, wielożeństwo lub brak stałych związków. Kobiety wychowujące samotnie wiele dzieci, zwykle od 7 do 15, nie są w stanie zapewnić swoim rodzinom podstawowych warunków życia. Brakuje miejsc pracy, a do głównych wykonywanych czynności zarobkowych należy najemnicza praca na polu (1,70 zł za dzień pracy od wschodu do zachodu słońca), wypalanie lub noszenie cegieł, handel (pomidory, mango, avocado), praca w kopalniach złota, ręczna produkcja żwiru (1,70 zł za 50 kg). Dzieci uczestniczą w pracach zarobkowych, szczególnie na polu. Wielokrotnie, zamiast lekcji w szkole, dzieci pracują w polu.

Pokonaniu kryzysu gospodarczego nie służy mały dostęp do edukacji oraz jej jakość. Średnia liczba uczniów w klasie w regionie wynosi 193. Wielu rodziców nie stać na zakup podstawowych przyborów szkolnych oraz mundurków i dlatego wiele dzieci nie chodzi do szkoły wcale.

Próbując odpowiedzieć na chociaż część z morza potrzeb, Siostry Elżbietanki zorganizowały świetlicę, w której podstawową opieką objęta jest część najbardziej potrzebujących dzieci z wioski Maganzo. Dzieci otrzymują ciepłe posiłki, a także przybory szkolne i mundurki. Mają także zagwarantowaną pomoc medyczną.